

ni mogla priti. In morda je prav zato tako nedopovedljivo lepa, ker pride h koncu, ko je človek že okusil vse, prebavil vse, naveličal se vsega in mu je samo še do zadnje lepote... Oh, kako je lepa! Nisem vreden, da govorim o njej. Greh je bil, da sem jo skušal upodobiti. Rezal sem jo v les samo enkrat v življenju in še za takrat mi je žal. Nisem storil prav. Zameril bi se ji bil, da ni tako nesebično dobra, tako brezskrbna za svoje čare... In to človeka omami do pijanosti, če stopi predte lik, ki si niti ne domišljuje, da je lep, niti ne stopi predte zato, ker je lep, in ugotoviš samo mimogrede, da je poleg milosti, ki sijó iz njega, lep do brezumja...

Presedla sem se, ker mi je bilo hudo poslušati táko govorico, pa me je z mesta okaral:

„Miholjka, presédi se semkaj, tam sedi Gospa, kadar pride...”

In še tik pred smrtjo — mislim, da se mu je iztekalo že zadnjih petnajst minut —: „Miholjka, ne sédi tam, tja séde Gospa, kadar pride...”

In še danes, ljubi otroci, verujte mi, da si ne upam sesti na mesto, ki mi je bilo prepovedano, čeprav mojstra ni več in je že tam, od koder se gotovo več ne vrne. Ne, ne upam si...

To so sanje umetnikove, vidite, in naj mu bo mir in večni pokoj, ki ga tako zelo potrebuje.

S tem je Miholjka končala povest o svojem najemniku, dodala pa je v splošno in koristno ravnanje vsem, ki bi se na take najemnike še namerili, tele modre besede:

»Obrt pa sem odjavila še tisti dan, ker sicer bi jo plačevala jaz. Meho namreč ni bil mojster, temveč pomočnik, obrtni list pa je imel na ime mojstra Pankraca Miholja, mojega rajnega moža...«

Mitja Šarabon

Iščem te ...

1.

Bil sem žalosten in sam,
trkal sem na tvoja vrata,
da bi pila me — kot trata
pije čisti vonj ciklam.

Mirne so ostale duri,
pa sem vedel, da domá si,
čakal sem, da se oglási
pesem tvoja v težki uri.

Pesem, k meni ni bilo te.
O, nikar mi ne poruši
sanj, ki še živijo v duši,
saj bom vedno hodil póte!

2.

Od moje k tvoji srčni krvi
razpet bil mojih pesmi most je;
spomin, spomin na trhli brvi
edini, zadnji tvoj še gost je.

Še moja misel k tebi hoče,
a vse pretežki so spomini,
podrli brv so; zdaj v globini
mi zapuščena duša joče.

3.

Kaj bilà si mi? Navdih,
srca mojega smehlaj,
moj najlepši, živi stih,
moja mala Butterfly?

Kaj bilà si mi? Moj dan,
moja moč in moja luč,
ali sem bil tebi dlan,
ti na dláni zlati ključ?

Ključ do mojih svetlih rim,
k moji duši lepa pot?
Saj ne vem. Zdaj mirno spim,
konec je veselja, zmot.

4.

Plavam po globoki strugi,
voda sega čez ramena,
v usta, preko lic, teména;
težka, težka so bremena,
ki jih čutim v smrtni tugi.

Vse telo je krhka gmota.
Z mene je izprana zloba
in veselje in tegoba.
Naj za roko zdaj do groba
vodi sestra me — samota.

Voda me kot kamen bije,
vedno huje, vedno huje,
kakor da železo kuje;
bolečina ne miruje,
vsega krije me in vije.

Mir je, mir je, zdaj sem srečen,
zdaj mi voda je kot mati,
ki mi za pijačo dati
hoče sen in spanje. Spati,
o zaspati spanec večni!

5.

Iščem te in čakam vedno
in teži me teža križa.
Daj v življenje moje bedno
z duše svoje pest drobiža!

Če ne moreš siromaku
dati duše v vsej globini,
drobce duše mi po tlaku
vrzi — meni so cekini!

6.

Kadar daleč boš v tujini,
kje naj iščem te: med hrupom,
v sólzah, smehu, v družbi z upom,
v gledališču, med trpini?

Ne! Iskal te bom v bližini,
v žarku, v kaplji, v zlati roži,
na metulja lepi koži,
v svoje sobice tišini.

V svojega srca globini,
v svoje duše hrepenenju,
v pesmih svojih in v življenju,
ki je srečno v bolečini.

7.

Glej, cvetijo anemóne,
v tej bogati, čisti sreči
hočejo te vso obseči;
lice tvoje v cvetju tone.

Ustne lepe so kot zarja,
roža ti objema grudi,
pesem se v pijačo nudi,
sonce v žarek te ustvarja.

Vaza sreče pa je prazna;
srečna nisi, si le kupa,
ki je vanjo strup obupa
natočila roka blazna.

8.

Izmučen sem, bolijo me že pesmi,
oko je môtno že in misel suha;
a prosim te, povej, povej zares mi,
kaj jaz sem tebi: pesem, košček kruha,
ki ti je hrana; ali sem ti skorja,
da jo odvržeš; mar sem puh kožuha,
da vanj podrgneš svoje lépo lice?
Sem sonce, ki čez daljna ti obzorja
v obraz zasiže; sem ti klic resnice?
Če sem ti roža, prah na listu cveta —
imej me rada — svojega poeta!